

Hận Thù là Mối Họa.

Trang Y Hạ

“Hàm huyết phún nhân, tiên ô tự khẩu”.

Tự cổ chí kim “Hận Thù” tự thân không tự sinh ra được, và hận thù cũng không thể tự mất đi mà in sâu vô trong não trạng vĩnh viễn qua nhiều thế hệ khó có thể xóa bỏ ngay trong một lúc, một thời. Hận thù luôn ra lộc, ra hoa và cho kết quả mỹ mãn khi đã được vun bón cẩn thận. Các quốc gia độc tài hầu hết đều quyết tâm nuôi hận thù cho lớp trẻ để bảo vệ quyền lợi, bảo vệ cho đẳng phái của họ.

Thật ra “Thiện, Ác” trong mỗi con người đều có. Đó là bản tính cố hữu (nằm im trong thân xác). Theo Kinh thánh, Chúa gọi “Tội Lỗi” đã được ghi trong “Mười điều răn”. Còn Phật thì gọi là “Nghiệp chướng”.

Thông thường ở trong gia đình, nhà trường, xã hội, tôn giáo không dạy hận thù. Hận thù “cãi lộn” qua lại chỉ bộc phát nhất thời trong thời gian nhất định và được dàn xếp bằng lời khuyên lơn hòa giải; nếu nghiêm trọng hơn thì có luật pháp can thiệp. Tuy nhiên, chính chủ thuyết như chủ thuyết cộng sản lại lấy hận thù giai cấp đấu tố lẫn nhau làm cứu cánh chia xã hội ra nhiều tầng lớp - truyền từ đời này sang đời khác - bằng sách truyện; bằng sách giáo khoa, - tuyên truyền hư cấu, dựng chuyện - “có nói không, không nói có” – chỉ nhằm bôi xấu đối thủ hoặc bên chiến bại. Ví dụ như cuốn sách “Hòn Đất” của (Anh Đức), “*Hòn đất mà biết nói năng thì thằng anh đức hàm rằng không còn*”. (Ca Dao) truyền khẩu. Và “Mưa Đỏ” của (Chu Lai). Thi sĩ Trần Dần trong bài trường thi “Nhất Định Thắng” có câu: “*Ta bước đi không thấy phố không thấy nhà chỉ thấy Mưa Sa trên màu cờ đỏ*”. Mưa sa hay Máu Sa? Tất cả chỉ nhằm làm nhục kẻ thù là người miền Nam tự do, làm nhục (Người Lĩnh Việt Nam Cộng Hòa) bằng những việc mà họ chưa hề làm, không bao giờ họ dám làm điều thất nhon thất đức đó, như: “*Việt Nam cộng hòa tưới xăng đốt sống bộ đội Bắc Việt*”. Trích: Mưa Đỏ. Quân đội miền Nam được giáo dục “Tổ Quốc – Danh Dự – Trách Nhiệm”. Bắn giết tù binh là vi phạm “công ước quốc tế về tù binh”.

Trong sáu “Sáu Điều Tâm Niệm Cho Binh Sĩ Việt Nam Cộng Hòa. Điều thứ 5:

“Tuyệt đối cư-xử với tù, hàng binh địch thật tử-tế, không ngược-đãi đánh đập họ, không đụng chạm đến của riêng của họ, để thêm bạn bớt thù”.

Theo tác giả: Nguyễn Hòa.

“... Chu Lai được cho qua Mỹ chơi rồi đi thăm Tòa Nhà Quốc Hội Mỹ, khứa gỗ câu này:

- Ngày xưa cầm đuốc cày đi dọc Trường Sơn đánh Mỹ, ngày nay cầm đuốc cày ngồi trước tòa nhà Quốc hội Mỹ nhả khói chơi.

Thì ra, tư duy mất dạy, bố láo... xưa giờ vẫn không thay đổi, mặc dù đã thoát nơi rừng rú rồi tiếp cận với thế giới văn minh tự do mà vẫn không thay đổi bản chất. Nên phim Mưa Đỏ viết bố láo như vậy là phải rồi, đúng y bon với bản chất của khứa Chu Lai.”

Trích từ: Facebook Hòa Nguyễn.

Và, theo tác giả: Nguyễn Doãn Đôn.

“Người yếu nước, thương nòi có trí tuệ uyên thâm cao cả không hành xử tối tăm, bồng bột, hời hợt, nông nổi và mù quáng như thế các vị! Dựng bộ phim “Mưa Đỏ” là Sai Lầm. Tôi cho rằng cách nghĩ, cách làm đó là Ngu Xuân. Tồn tiền và tác hại nếu phân tích ra là rất lớn. Đó là tôi chưa đề cập đến trình độ dựng phim kém cỏi, trò hề và xa rời thực tế.

*Lẽ ra phải để phía “Bên Thua Cuộc” người ta phơi bày ra để giáo dục cho “Bên Thắng Cuộc” mới là phải đạo. Vì Miền Bắc đã Xâm Lược Miền Nam. **Đã đi giải phóng một nơi sung sướng, văn minh, tự do, nhân bản hơn mình để họ “được” cùng khổ như mình.** Nghĩa là thời tôi vào Nam là đi (Giải Phóng Ngược) các vị ạ! Chúng tôi sai lầm là **đã cầm súng bảo vệ độc tài và tiêu diệt Tự Do, Dân Chủ, Tự Hữu.** khác hẳn với Dân tộc Ukraine bây giờ!*

*Nhân đây, tôi cũng Cúi Đầu Xin Lỗi Đồng Bào Miền Nam, rằng tôi đã từng cùng đồng đội của tôi phải “Xẻ dọc Trường Sơn” **không phải là để đi “cứu nước dậy tương lai”** như người ta ngồi ở (An Toàn Khu) to loa tuyên truyền, mà là **để đi làm việc Tàn Ác, Thắt Đức**, do người ta ra lệnh ngược đời với sự phát sinh và phát triển của Nhân loại!”.*

Berlin, 17.09.2025

Nguyễn Doãn Đôn. Cựu đảng viên cộng sản.

Trích từ: Facebook Nguyễn Doãn Đôn.

Người xưa nói: “*Nhân bất khả vô sĩ*”. Nghĩa là *Làm người mà không biết xấu hổ là không phải người*. Người lính “Thương phế binh” mất khả năng chiến đấu lại mang thương tích đầy mình phải lê lết thân tàn đi bán vé số để mưu sinh hằng ngày. Vậy mà “bên thắng cuộc” cũng không tha cho họ. Họ mặc trên người manh áo trận, đội cái mũ binh chủng bạc màu ngày xưa của họ làm kỷ niệm cũng bị tịch thu. Mạnh Thường Quân cứu giúp họ “vật chất, tinh thần” cũng bị cấm, bị ngăn cản. Tại sao bên thắng cuộc lại quá sợ hãi, quá khiếp đảm trước những con người “đuối mù, què cụt, sứt mẻ” như vậy? Đó là chưa nói tới “Hoàng Kỳ”. Họ hoảng loạn khi thấy Cờ Vàng Ba Sọc Đỏ. Ba sọc có nghĩa là ba cây tre chụm lại. Nghĩa là “đoàn kết”. Đế quốc Pháp đô hộ gần trăm năm mà họ cũng không cấm treo cờ vàng. Tại sao phải sợ điếng hồn như vậy?

Chỉ có loài súc vật mới dừng dưng trước nỗi đau của đồng loại và quay lại ăn thịt đồng loại. ***Ma quỷ sợ ánh sáng, độc tài sợ sự thật***. Thắng phải thắng cho quang minh chính đại. Thua phải thua cho có cốt cách. Phải chăng nhà sử học là Lê Văn Tám, nhà văn là Lê Văn Tám, nhà đạo diễn cũng là Lê Văn Tám?

Cố Giáo sư Hà Văn Thịnh (Giảng viên khoa Sử Đại Học Khoa Học, Huế) Viết:

“Chế độ Việt Nam Cộng Hòa có không ít điều tốt đẹp. Chắc chắn. Chắc hẳn, dù muốn hay không, bạn phải thừa nhận rằng: “Giải phóng miền Nam” xong, người miền Bắc mới biết thế nào là son phấn, mới biết thế nào là các sắc màu của “đồ bộ”, mới biết thế nào là cái toilet...! Các bạn có thừa nhận - chính là nền hành chính Việt Nam Cộng Hòa đã xử dụng từ ngữ chuẩn xác (của cha ông xưa) về các tên gọi như: Phường, Quận, Sở, Vùng 1, Vùng 2...?”

Khi tôi vào làm giảng viên Đại học Tổng hợp Huế năm 1978 (chưa đầy 23 tuổi), bác lái xe tên Chúc, người từng lái xe cho Đại học Huế từ năm 1957, gần 60 tuổi, sau khi mở cửa xe, vòng tay lại, - hơi nghiêng đầu và nói: “Mời Thầy lên xe”! Tôi choáng, suýt ngã. Văn hóa miền Bắc chẳng khi nào có được tính chuẩn mực của tôn ti trật tự ấy... Thầy là thầy, lái xe, - dù lớn tuổi, vẫn phải nghiêng mình!

Tôi đến gặp một người bạn, có chức khá lớn. Bạn ấy đi vắng, tôi ngồi chờ trên một cái ghế khác. Được nhắc: “Ghế ấy của giám đốc, anh không được quyền ngồi lên đó. Đây là nguyên tắc”... Chính chủ nghĩa vô thần và cái gọi là bình đẳng, công bằng nguy tạo, dối trá, bịp bợm của [...] đã và đang phá tan thành văn hóa, đạo đức của Dân tộc Việt Nam...”

(Trích.).

Việt Nam Cộng Hòa chôn rồi mà chưa chết; chưa chết cho nên bên gọi là “Thắng Cuộc” lúc nào cũng nơm nớp lo sợ họ sống lại – quả thực là họ đã sống lại ở trong lòng người dân Việt Nam yêu công lý nhân bản tự do và tư hữu. Hiện nay Cộng sản Việt Nam cũng đi theo tư bản Mỹ “WTO” để tồn tại và giàu có với rất nhiều tỷ phú “đỏ”...!

Chính quyền Miền Nam không xua quân đi “giải phóng” miền Bắc, mà chỉ tự vệ giữ nhà, giữ đất khi cộng sản Bắc Việt xua quân xâm lăng. Chính ông Lê Duẩn, nói:

“Ta đánh Mỹ là đánh giùm cho Liên Xô, cho Trung Quốc, cho các nước xã hội chủ nghĩa anh em và những kẻ đâm sau lưng chúng ta”.

Lời nói thẳng thắn không giấu diếm đó, được viết trên cổng đền thờ của ông ở Hà Tĩnh. Bác Việt “Một Đội Quân Đánh Thuê” cho cộng sản quốc tế.

Cuộc chiến sáu tỉnh biên giới phía bắc giữa hai nước cộng sản anh em (Việt – Hoa) năm 1979 do ông Đặng Tiểu Bình khởi xướng, “*dạy cho Cs VN một bài học*” đã để lại hậu quả khủng khiếp cho Việt Nam, mà cho tới nay sách giáo khoa không dạy đầy đủ về cuộc chiến đó, không phong anh hùng liệt sĩ đánh Trung Cộng, cũng không tặng huân huy chương đánh Trung Cộng. Tại sao vậy?

Trước khi rút lui, Tướng Tàu cộng là ông Hứa Thế Hữu đã ra lệnh: “*Sát Cách Vô Luận*”. Nghĩa là (Giết sạch không cần lý do). Vậy thử hỏi các ông nhà văn cộng sản Việt Nam ở đâu? Tại sao không viết sách, không làm phim về cuộc chiến tranh đó? Hoặc tại sao không ra Biển Đông làm phim Nam Sa? Tại sao không làm phim nêu lên hiện tình đất nước sa sút về mọi mặt từ đạo đức suy đồi, tham nhũng cho tới kinh tế...? Hàng trăm ngàn thanh niên đi làm thuê, ở dọ khắp thế giới với khẩu hiệu là “*Xuất Khẩu Lao Động*”. Thanh niên là tài nguyên quốc gia đem đi “xuất khẩu” thì lấy ai trấn giữ quốc gia?

Đào tạo hận thù cho lớp trẻ không chỉ có ở các nước cộng sản mà ngay ở các nước tư bản cũng vậy,-

chẳng hạn như Hoa Kỳ. Đào tạo hận thù từ trong trứng nước từ các trường học phổ thông; trường đại học. Chính lớp trẻ được đào tạo sẽ là công cụ mãnh liệt của các chính trị gia suy đồi. Và, đảng phái đối lập, nhưng không hề muốn đối lập để chung tay xây dựng quê hương đất nước mà là biến chất, biến tướng trở thành chống đối, thù hận cay cú quyết liệt - thậm chí “phá hoại”. Điển hình là giới trẻ cầm súng bắn vào đầu Tổng thống đương nhiệm (Donald Trump)! Bắn vào đầu thủ lĩnh của tiếng nói tự do công chính (Charlie Kirk)! Hành động bạo lực giết đối thủ là hoàn toàn thất bại và phá sản về mặt chính trị, bởi không đủ lý lẽ để tranh luận, biện luận một cách bình tĩnh, văn minh, công bằng.

Trong một xã hội tự hào là văn minh như Hoa Kỳ đã không hoàn hảo hướng hồ là ở trong một chế độ tài toàn trị thì còn gian ác khủng khiếp hơn nữa. Chính sự hận thù được gieo trồng vun bón qua các đoàn thể do đảng phái, phe nhóm, do nhà nước ngầm tài trợ hợp pháp và tôn vinh cá nhân từ - tinh thần, vật chất đã làm mù mắt lớp tuổi trẻ. Ví dụ, như thuê “dư luận viên” dùng lời lẽ thô tục chửi bới không chừa lãnh vực nào, không chừa một ai, kể cả Chúa, Phật.

Những bậc cha mẹ người Mỹ đau khổ rơi nước mắt vì có con cầm súng làm công cụ tay sai đi giết người công chính. Họ không dạy hận thù cho con của họ, nhưng xã hội đã dần dà mất đi tính nhân bản, nhân ái, bác ái theo tinh thần Kinh-Thánh của Chúa đã hun đúc từ thời lập quốc. Bản tính thiện lương yêu anh em ruột thịt, yêu Chúa; yêu đồng loại đã biến mất trong não trạng, giờ chỉ còn biết vâng lời theo sự sai khiến của quỷ dữ.

Hoa Kỳ không có khái niệm “Đồng Bào”, nhưng tồn tại được để rồi giàu mạnh và dẫn đầu thế giới là nhờ hai yếu tố. Một là: “Chúa”. Tờ bạc One Dollar có ghi câu *“IN GOD WE TRUST”*. Hai là: *“Hiến Pháp - Tu Chánh Án”*. Đảng phái hay phe phái nào phá bỏ được hai yếu tố đó thì nước Mỹ sẽ là một nước vô thần.

“Nếu đất nước Hoa Kỳ mất tự do, chúng ta sẽ không còn một nơi nào trên trái đất để chạy trốn”.
(Tổng thống Hoa Kỳ Ronald Reagan).

Tuổi thơ như tờ giấy trắng, viết lòng hận thù lên tờ giấy trắng đó, dù bằng súng hay bằng hận thù, đều giết chết tâm hồn non dại, để lại đau thương suốt kiếp. Trong “Dụ Ngôn Người Gieo Giống” : Phúc Âm: (Lc 8, 4-15).

“Khi ấy, có đông dân chúng tụ họp lại, và người ta từ các thị trấn đến cùng Chúa Giêsu. Người dùng dụ ngôn mà nói rằng: “Người gieo hạt giống ra đi gieo hạt giống mình. Và đang khi gieo, có hạt rơi xuống bên vệ đường, bị người ta chà đạp và chim trời đến ăn đi. Hạt khác rơi trên đá sỏi, vừa mọc lên liền héo đi, vì không có đất ẩm. Hạt khác rơi vào bụi gai, và gai góc cùng mọc lên, bóp nghẹt nó. Hạt khác rơi vào đất tốt, đã mọc lên và kết quả gấp trăm”.

Đúng như “Dụ Ngôn”. Tâm hồn tuổi thơ được gieo ở mảnh đất tốt sẽ mọc lên tươi tốt và đơm bông kết trái. *“Giáo dục là vũ khí lợi hại nhất để thay đổi thế giới”.* (Nelson Mandela). Tất nhiên, là không giáo dục hận thù.

Một khẩu súng khi bắn ra chỉ chết (một số) ít người. Nhưng dạy hận thù và nuôi dưỡng hận thù thì sẽ giết chết hàng triệu triệu con người trong nhiều năm và bản thân cũng bị giết bởi chính sự thù hận đó. Hận thù không tự sinh sôi ra được dù đã (có sẵn trong mỗi con người). Chính con người “tội lỗi, sa đọa” đã thổi bùng ngọn lửa hận thù qua các chủ thuyết ngoại lai để rồi nhận lấy hậu quả khủng khiếp. Tình cảnh bi thương sẽ được lặp đi, lặp lại ở bất cứ nơi đâu trên trái đất này nếu còn “nuôi dưỡng và tuyên dương hận thù”.

“Ai dùng gươm sẽ chết vì gươm.”. Lời Chúa!

Trang Y Hạ